

overmaade vanføelligt at indføre en Massebestyrrelse for det øvrige Land, hvor hensigtsmæssig den end er for Kjøbenhavn.

Jeg tillod mig allerede i sidste Møde at gjøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) med Hensyn til det, som det forekommer mig, ubillige og umotiverede Angreb, som han gjorde paa den Ordning, jeg har foreslaaet. Jeg skal tillade mig at vende tilbage til det ærede Medlem, og gjøre nogle yderligere Bemærkninger i Anledning af hans Foredrag, som jeg nu har haft Leilighed til at gennemsee i Tidenden. Det ærede Medlem meente, at det blev følt i Norge som et byrdefuldt Hverv at overtage Overtorvmyndighedsbestyrrelse og Bærgemaal. Ja, ganske vist, men Ordningen har allerede bestaaet i 7 til 8 Aar, og Borgerne vænne sig efterhaanden til den. Dette er netop et af de Forhold, hvor Selvtorvning er nødvendig og ønskelig; det indseer man der, og der er Ingen, der tænker paa at foretage nogen Forandring i den Henseende. Det ærede Medlem meente, at jeg burde have taget den norske Lov — saaledes udtrykte han sig — og foreslaaet den indført i Danmark med de nødvendige Forandringer. Men det er jo netop dette, jeg har tilladt mig at gjøre, og jeg seer altsaa ikke, hvorledes jeg skulde indrette det paa anden Maade. Naar jeg havde stillet et Forslag, der gik ud paa, at den norske Lov skulde indføres i Danmark med følgende Endringer, veed det ærede Medlem, at et saadant Forslag ikke kunde vedtages her, og ikke kunde blive kundgjort paa den i Kongeriget Danmark sædvanlige Maade. Det ærede Medlem sagde: Hvis jeg vilde, kunde jeg gennemgaae hver enkelt Paragraph i Lovforslaget og gjør det tydeligt, at Forslaget ikke kan blive vedtaget af det ærede Thing. Ja, det er let at sige: Hvis jeg vilde, kunde jeg. En saadan Trudsøl har ganske vist Vægt, naar den kommer fra et saa anseet Medlem som han, der i dette Slags Sager nyder en saa stor Autoritet, men de Exempler, som det ærede Medlem fremdrog, og som man skulde troe, vare de

meest flaaende, viste sig at være aldeles grebne ud af Luften. Det ærede Medlem ankede over, at jeg ikke havde medtaget Kjøbstæderne, at jeg ikke i mit Forslag havde truffet en Ordning med Hensyn til dem. Jeg har imidlertid paaviist, at der var en almindelig Bestemmelse i Slutningen af mit Forslag, som lod alt det Gamle fremdeles blive staaende i Kraft, forsaavidt det ikke kom i Strid med de nye Bestemmelser, og at altsaa den tidligere Kjøbstadsordning forblev uberørt. Den ærede Justitsminister har fremdeles paaviist, at det ærede Medlem har overseet, at der i § 3 findes nogle den hidtilværende Ordning i Kjøbstæderne supplerende Bestemmelser. Denne Indvending er altsaa falden aldeles bort. Det ærede Medlem ankede dernæst over, at det var Magistraterne i Kjøbstæderne og ikke Communalbestyrrelserne, til hvilke jeg havde henlagt Valget af Revisorer og deslige. Det forekommer mig virk. lig, at naar det gjælder om at vælge lønne Revisorer og Deciderer, vilde det være upraktisk at lade Communalbestyrrelserne foretage Valget. Det er Tilfældet overalt, ogsaa her i Kjøbenhavn, at det er Magistraten, der vælger dette Slags Bestillingsmænd. Mærkeligt forekom mig det ærede Medlems Indvendinger med Hensyn til den Bestemmelse, jeg har foreslaaet indført i § 10, nemlig at den specielle Taxation kan bortfalde, naar den Sum, som skal udlaaenes imod Pant i Jorder — der staaer „Jorden“, det er en Trykfeil, der skal staae „Jorder“ — ikke overstiger $\frac{1}{4}$ af den som Følge af Forordningen af 1ste October 1802 derpaa satte Taxt. Det ærede Medlem sagde, at dette var forkeert, men han begrundede aldeles ikke, hvad han meente dermed. Jeg oplyste det ærede Medlem om, at man i Forordningen af 8de Juli 1840 om Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed, navnlig i dens § 2 havde fundet det tilstrækkeligt at optage, at der kan stilles Sikkerhed i Obligationer, hvor den udlaaente Sum ikke overstiger Værdien af $\frac{1}{4}$ af den Taxt, der er sat paa Jorderne ved Frd. af 1ste Octbr. 1802. Her er altsaa et Til-